

AVAVAVA!

Je opravdu zajímavé, jak vám takový rozchod po třicítce dokáže změnit pohled na realitu vztahů a jakou roli v nich vlastně hrajete. Ve dvaceti byste se tomu bláznovi, který vás nechal plavat, pěkně vysmála. „Však ty ještě přílezeš, chlapečku. Ale to už JÁ budu mít na každém prstu tři takové, jako jsi ty.“ I v pětadvaceti.

Ale zpátky do reality. Je vám třicet, on zřejmě nepřileze a s těmi prsty to taky nebude až tak slavné. Když už se odhodlal odstěhovat se ze společného bytu a vzal si „óvéčka“ (čti osobní věci; óvéčka je nazýváme hlavně při hádkách, a to ve větách typu: „Ty si vezmeš svoje óvéčka a potáhneš!“). Tak si je tedy vzal a šel. Vždyť jste to chtěla, ne? A vůbec vás nezajímá, s kým se vídá, a je vám úplně jedno, kde a s kým bude bydlet, hlavně že to nebude s vámi a u vás. Nebo ne?

Fakt bezvadně mi ten život jde. Takže já osm let pracuju na nějakém vztahu, abys mi pak řekl, že sis myslel, že to mezi

námi bude jiné? A jaké? Že se k sobě asi nehodíme? Asi? A odkdy? Že mě nechceš brzdit, abych si mohla najít někoho, kdo pro mě bude vhodnější? Díky moc! Teď se cítím úplně nastartovaná k novému životu. Divím se, že když už jsme tady měli tak příjemnou přátelskou debatu o tom, jak jsem skvělá, ale tak trochu pro jiného chlapa, že jsi rovnou nějakého nepřivedl. Mě už by to nepřekvapilo. Já sice už musím jít, ale vkládám tě do rukou tady kamarádovi, ten je podle mých statistik pro tebe mnohem vhodnější. Možná jsi chtěl někoho takového přivést, ale nikdo takový nebyl. Nikdo. Jsem ti opravdu zavázaná, že jsi počkal, až pomine moje předbotoxová krize a sfouknu v klidu třicet svíček na svém vegan, gluten free, sugar free dortu, a až po tom všem jsi mi to oznámil. Fakt děkujeme za názor a posíláme klíčenku.

Já jsem si žila úplně sama v nějaké vztahové slepotě a ty jsi okolo mě chodil a pozoroval jsi, jak nám to neklape. Proč jsi mi nic neřekl?! Tys to říkal? A komu, vždyť to slyším poprvé. V hlavě mi naskakují akorát emotikony panenky s roztaženýma rukama a tupým nechápavým výrazem. To jsem asi teď já – panenka s tupým nechápavým výrazem. Tupá jsem zřejmě byla už dávno. To když jsem marně čekala, až mě oslepí kámen, který vytáhneš při západu slunce z krabičky, zatímco budeš klečet na jednom kolenu. Já si oběma rukama zakryju obličej, protože to bude takový šok, že mě to naprosto odrovná. Pak pod tíhou vzrušení ze situace klesnu na kolena vedle tebe do písku a budu čekat těch několik dlouhých vteřin, až se mě konečně zeptáš... „Nebude ti vadit, když si odnesu ty lžičky na espresso, které

nám dala k Vánocům tvoje máma?“ Vždyť to říkám – tupá panenka. A ty lžičky tady zůstanou. Nevím, kde a s kým by sis chtěl míchat espresso lžičkami od mojí mámy. A samozřejmě mě to nezajímá. Jen ti říkám, že když si to espresso nebudeš těmi lžičkami míchat tady a se mnou, tak nikde.

Jsem na sebe hrdá, že jsem ten rozchod zvládla tak v klidu. Úplně bez emocí. Skoro bez emocí. Jen jsem na tobě vzteky rozervalo jedno tričko, hodila po tobě několik misek, klíče, knihu, koženou bundu, hrnek bez kávy, hrnek s kávou... Tak když se to takhle řekne v jedné větě, tak by člověk skoro nevěřil, že to bylo bez emocí, co? No ale to jsou věci, které vplynuly ze situace, do které jsi mě dostal. Když si vzpomenu na ty tvoje věčné výmluvy: „Já si na tom telefonu čtu články.“ Takového odborného čtiva na celé večery nemají podle mě ani docenti. Tolik článků se možná ani nevydalo, kolik tys jich na tom mobilu zvládnul přečíst. A psal sis i poznámky. „Mám teď schůzky už od šesti ráno až do noci, tak můžeš jet klidně k vašim sama.“ Chudáčku, celé dny a víkendy. Tak já ti tu alespoň nakoupím a navařím, než odjedu. A nevdí ti to vlastně, že jedu bez tebe? No to ti teda rozhodně nevdálo. „Nevím, proč bych nemohl přespat po pivu u kolegy, když bydlí blízko práce a oba do ní ráno jdeme.“ No jasně, to tedy taky nevím, proč bys nemohl. Ale nemohl! Obzvláště když vůbec žádný kolega u práce nebydlí. V životě jsem neslyšela o tom, že bys chtěl u někoho přespávat, a najednou se o tom hádáme po telefonu?

Pravda je, že jsem se mnohokrát cítila mnohem víc jako tvoje máma než jako tvoje partnerka. Pořád jsem všechno

kontrolovala, chtěla mít přehled o tom, zda se všechno daří. Všechno chtěla zvládnout, tak aby tě to co nejmíň zatěžovalo a abys o tom v podstatě ani nevěděl. Abys ani nezaregistroval, že by bylo třeba mi pomoci. A teď ti to tu vyčítám. Teď, když už je pozdě. Lidé se asi vlastně do hloubky poznají, až když se rozcházejí. Při tom, jak si pomalu balí kufry, se naopak rozbalují křivdy a bolístky, které se v nich dlouho hromadily. Mnohdy jsou to roky, stovky nevyřčených vět a hodiny pocitů, kdy se ve vztahu necítili dobře. A přesně takový jsi ty. Navenek pohoda, a uvnitř rozzuřený pes. Teď mi z těch svých kufrů vysypáváš výčitky, a já už s tím nemůžu nic dělat. Můžu tu jen sedět a poslouchat, jaká tupá panenka jsem byla, anebo ti část vrátit zpět. A říct ti konečně, že by to žít s tebou byl nějaký med, to se taky říct nedá. Všechny ty tvoje rituály. Od rána do večera nějaké hloupé postupy. Postup, kdy se najíst, co na lačno a co po jídle vypít, kdy jít cvičit a co cvičit, co si přečíst pro vzdělání a povznesení ducha, kde nakoupit oblečení, kde zas bio jídlo... Člověk by si tě pomalu vážil jen pro ten asketický způsob života, kdyby sis pak večer nedal šest lahváčů, dva pytle chipsů a nepustil si sitcom. A já chtěla co? Bavit se o umění, jít na koncert nebo do divadla, cestovat. Prostě cokoliv. Cokoliv jiného než sedět doma na gauči a koukat se na to, jak budeme žít vedle sebe až do konce života.

Vlastně bych měla být ráda, že jsi to za nás oba tak přímočaře vyřešil. Rozejdeme se a oba budeme žít mnohem plnohodnotnější život. Až na to, že ty nebudeš

sám a mně je třicet. Třicet, třicet, třicet. Je to jediné,
co mi zní v hlavě. Marň pátrám po slově, které by působilo
ve spojení s čerstvě nezadanou holkou tak tragicky.
„Zrovna se po letech rozešli. On už někoho má, ale víš co,
jí už je TŘICET!“ Avavava!